

postaja suha in drži se močno kostij; dlaka je mršava brez vsega blisča, oči mrkle in vpadene. Le malokedaj izda kako zdravilo, kaka pomoč, če trpi bolezen teden dni ali še dalje.

Da se večji nesreči v okom pride in bolezen odvrne, mora se pred vsem krava ozdraviti. Če je moč, da se teletu druga, zdrava krava, da ga doji ali če tega ni moč storiti, hrani naj se tele na drug način. Ako je mleko prave matere vodeno, torej preslabo, ne sme se ji več samo vodena piča polagati, ampak meša se naj z močno krmno, z dobrim, zdravim senom.

Dokler je tele bolno, ne sme na enkrat veliko mleka piti, temveč manje in večkrat na dan. Kravam pa se naj daje kamilična zavrelca.

Vrhu tega je dobro, če dobivajo n. pr. trikrat na dan nekoliko magnezija in na drobno stolčene krede, a le v mali meri. V navadnih slučajih, ki niso hudi ali nevarni, rabijo pa se z uspehom domača zdravila, kakor črna kava, rudeče vino, hmeljeva zavrelca, prežgana juha, klejeva voda in dr.

Vselej in povsod pa je le jedino to svetovati, kar se dan na dan priporoča, to je, da naj se hlevi tudi prezračujejo in drugič, naj imajo posebno hlevi, v katerih je mnogo živine skupaj, primerno dosti pretokov in jarkov, da se gnojnika odteka. Razun teh dveh vsakdanjih načel, ki se dajo celo lahko izvesti, morajo se hlevi še tudi s posebnimi tvarinami očiščevati. Taka je n. pr. prepalina, ki se stopi v vodi. Ta tekočina ni draga, vlije se kar po tleh in deluje v prid živini, ker očiščeje zrak, a je brez vsekake škode za zdravje živalij. Skrbna gospodinja pazi pa tudi na doječō kravo prav marljivo in ne pozabi vsikdar vimena dobro otreti in očistiti, preden spusti teleta k dojenju.

Nekaj za posestnike žrebecev.

Posestniki, ki imajo žrebece in jih hočejo spuščati, morajo imeti od zato postavljene komisije dovoljenje ali licenco, sicer so kaznovani. Na licenciranje za letos jih naj pred komisijo priženejo v Maribor na dvorišče okr. glavarstva, dne 24. februarja ob 9. uri dopoldne; na Ptuj v c. kr. postajo plemenskih žrebecev 1. marcija ob 4. uri popoldne; v Celje h gostilni »k zlati kroni« dne 1. marcija ob 9. uri dopoldne in na Zidani most na kolodvor dne 28. februarja popoldne ob 4. uri.

Sejmovi. Dne 24. februarja v Arnožu (Arnfels), na Vidmu ob Savi, v Kozjem, na Laškem, v Rogatcu, v Slovenski Bistrici in pri Sv. Duhu v Ločah. Dne 28. februarja v Vitanju. Dne 1. marcija v Marenbergu, v Pilstanju, na Planini (Montpreis) in v Cirkovicah.

Dopisi.

Iz Male nedelje. (Leposlovno braino društvo) je 28. m. ni. priredilo v šolskih prostorih pristo veselico z gledališčno igro »v Ljubljano jo dajmo« in z umetnim petjem pod vodstvom g. F. Zacherla. Res začudil sem se, ko sem našel tako natlačeno tretjo razrednico in največ domačega občinstva, da se človek skoro ganiti ni mogel; sicer pot ni bil tistokrat prav ugoden zaradi hudega blata, pa naši Malonedeljski narodnjaki in nekatere narodnjakinje se ga niso ustrašili. Vrhu tega počastili so nas tudi drugi iz sosednih far s svojim pohodom, kakor: od Sv. Jurija, Sv. Tomaža, še celo iz Ljutomera in Veržeja. Slava jim! Naši pevci so nas s svojim petjem tako dobro zabavali, da je bilo gotovo vsakemu vnetemu narodnjaku drago in všeče, poslušati jih. Moram jim toraj, kakor tudi igralcema, ki so

hvalevredno izpeljevali svoje težke vloge, izreči najsrčnejšo zahvalo, posebno pa gospodu voditelju F. Zacherlu, za njegov veliki trud pri poduku petja. Upam, da bode naše pevsko društvo v tej marljivosti, kakor dozdej, tudi nadaljevalo, da ko enkrat zopet veselico priredimo, slišimo lahko že več drugih novih, lepih glasov umetnih in narodnih pesmij. Toraj le vstrajno naprej!

Iz Kostrivnice. (Veselica bralnega društva) se je dne 2. svečana kaj sijajno vršila po nanznanjenem vspredu. Počastilo nas je s svojim obiskom mnogo odličnih gostov iz Poličan, Rogatca, Slatine, Sladke gore in Sv. Petra; bodi njim za to prijaznost in ljubezen do nas Kostrivničanov izrečena najsrčnejša zahvala! Vrlim našim kmetom, ki so se v obilnem številu vdeležili te veselice, je posebno ugajal podučljivi govor g. Jurija Kušeca o ameriškani trtoreji; gotovo je marsikateri trdno sklenil, da hoče prej ko slej svoj vinograd zboljšati z ameriškimi nasadi. Gosp. Kušec iz Slatine je govoril prav razumljivo ter je tudi kazal, kako se cepijo naše trte z ameriškimi. Sicer je tajnik bralnega društva v inenu tukajšnjih vinogradarjev prosil c. kr. kmetijsko družbo v Gradcu, da pošlje potovalnega učitelja g. Ivana Belé-ta iz Maribora v Kostrivnico, pa v zadnjem trenutku se mu je prošnja odbila s čudnim izgovorom, da se potovalni učitelji pošiljajo samo na zborovanja kmetijskih podružnic. Takšno postopanje c. kr. kmetijske družbe štajerske, za katero plačuje tudi slovenski kmet, nam zopet spričuje, da nimamo Slovenci iz Gradca nič dobrega pričakovati ter si moramo pomagati sami iz lastne moči. To smo tudi storili v našem slučaju: povabili smo g. Kušeca, ki se že par let peča z ameriškano trtorejo in on je to povabilo z veseljem vsprejel; iz celega srca ga zahvalimo za njegov izvrstni poduk. Lepo, navdušeno petje vrlih pevcev in šaljivi govori so vzbudili v naših sreih vročo željo, da bi naše bralno društvo kmalu po veliki noči zopet priredilo tako veselo besedo, kakor je bila dne 2. svečana.

Iz Ptujja. (Pogreb.) Včeraj smo ga spremili v njegovo novo bivališče. Spredej križ s krasnim vencem, katerega je poklonilo tukajšnje veteransko društvo svojemu ustanovitelju in častnemu načelniku. Za križem so korakali veteranci z načelnikom pl. Klumpom. Pred krsto devet duhovnikov, za krsto tužni sorodniki in nepregledna vrsta gospode in kmečkega ljudstva. Ptuj ni že dolgo videl tako veličastnega sprevoda. Videlo se je, kako je bil obče priljubljen in spoštovan — gosp. Miha Planinšek. Porojen na Kranjskem, v Litiji, kjer se je tudi oženil od čislane rodbine Jeretinove, preselil se je bil pred mnogimi leti v Ptuj. Dasi v službi pri židovski južni železnici, vendar ni zatajil Planinšek vere svoje in matere slovenske. Prišedši v Ptuj pridružil se je takoj peščici tukajšnjih Slovencev. Narodni čitalnici je bil zvest ud in podpornik od početka. Mnogi Slovenci le preradi kramljajo v blaženi nemščini. Grda razvada! V Planinškovi hiši se je govorilo samo slovenski. Tako je prav. Poleg vere moramo najvišje ceniti in ljubiti milo besedo materino po sporočilu nepozabnega našega škofa Slomškega, ki so l. 1862. klicali nevoljni našim nasprotnikom: »Pustite Slovincem dve reči, ki ste nam dragi, kakor svetle oči: sveto katoliško vero in in pa besedo materino!« Ljubil je pok. g. Planinšek lepo pesem slovensko. Kedar je zaslišal ono »Slovenec sem«, poslozilo se je možu zvesto slovensko oko. Kakor trden Slovenec, tako je bil Planinšek veren, izgledno pobožen kristijan. Odkar je deček pri oltarju stregel, ljubil je cerkev. Ko ni več mogel v cerkev, bral je doma po dve, tri maše na dan. V dolgotrajni bolezni potrpežljiv in ves udan, ni imel nujnejše želje, nego da bi se mogel v cerkev. Gospod je drugače sklenil. Sedaj, trdno upamo,

se veseli v nebesih pri Mariji, katero je presrečno častil. Za pokojnikom žaluje blaga gospa udova in troje otrok. Bog naj tolaži, Bog poživi preblogo rodbino Planinškovo!

Iz Oplotnice. (Občinska volitev.) Kakor ste v predzadnji številki Vašega lista naznanili, bila je dne 15. t. m. pri nas volitev novega občinskega odbora, katero je naš policaj na Svečnico pri cerkvi preklecal z opazko, da ni treba vsem k njej priti. Kako da se je ta opazka želela, videlo se je kmalu, ker so hodili od hiše do hiše agitirali v starih župnijah naše obširne občine razni možje. Zapovedovali so volilec v Božjah, Kovaskem vrhu in po Koblju, da morajo k volitvi priti. Ako ne pridejo, čudo morali pri davkih okoli 50.000 gl. za novo Čadramsko cerkev plačati, če župnik s svojimi možmi pri volitvi zmaga. Razumljivo je, da človek, ki nič ne bere in je že tudi pozabil, da nam rimski papeži in vsi višji pastirji ukazujejo, volitve se vdeležiti, da se bodo najboljši možje v občini v razne zastope izvolili, da tak človek v strahu pred velikimi plačili rad sede na limanice. Posebno se to zgodi, če ga k tisljem prijazne besede, zganje in pivo nemškega Kunaj-a vabijo, kateri vsako mimo gredočo nemško dušo že s svojim nemškim napisom k sebi vabi. In res, prišlo je z visokega Pohorja vse črno volilcev. Ti so se najpoprej v nemški gostilni dobro okrepcali in mi domačini smo morali dolgo čez odločeno uro čakati, da se je volitev začela. Proti 10. uri pridejo naš mali g. župan Kunaj, ki so v srcu velik Nemeč. Ko se volitvena komisija sestavi, kateri je bil predsednikom izvoljen kandidat gosp. E. Hafenrichter, lastnik tukajšnje tovarne za stole, nagovori nas volilec, naš premogočni g. nadučitelj namreč in tudi orgljar namreč in nekelej sošolce našega preč. g. duh. svetovalca in župnika, namreč B. Malenšek, doma iz Studenca na Kranjskem namreč, ter razlaga v svoji osiveli modrosti namreč, da volitev obč. odbora je zelo važna reč namreč in da mora vsak tiste se vdeležiti, zato namreč, ker tu se ne gre za vero namreč in ne za narodnost namreč, ampak za naš žep namreč. Možje bi bili, navdušeni vsled pijače, brez tega jecljanja svojo dolžnost storili, čeprav je g. govornik in očitni nasprotnik svojega župnika iz dna svojega srca govoril. Gosp. nadučitelju in njegovim tovarišem ni veliko nikjer za vero, drugače bi ne bili v odbor kandidirali moža tujca, kateri je že dve leti v Oplotnici in še ni bil nikoli v v farni cerkvi. Naši ljudje zato o njem pravijo, da je menda žid; in tega tujca so si postavili predsednikom volitvene komisije. (Konec prih.)

Iz Ormoža. (Učiteljsko društvo) Ormoškega okraja imelo je v tukajšnjem solskem posloju pod predstvom gosp. Antona Porekar dne 1. februarija svoj občni zbor. Med drugimi točkami vsporeda bila je jako zanimiva točka »črtice iz lanske deželne razstave v Inomostu«, katere nam je podal g. Franc Vabič. Nato se je volil novi odbor. V tega so izvoljeni gg.: Predsednikom Anton Porekar (Hum), podpredsednikom Franc Vabič (Runeč), tajnikom Avgustin Šabec (Hum), blagajnikom Adolf Rozina (Ormož), Odbornikom gg. Ivan Košar iz Velike Nedelje in Martin Salamun iz Sv. Miklavža. Preglednikom računov za leto 1894 gg. Franc Lichtenwallner iz Središča, Ernest Slanc iz Sv. Bolfanka in Simon Štrenkelj iz Središča.

Iz Pušenc pri Ormožu. (Bela žena) nam je tukaj po kratkej bolezn dne 2. februarija pobrala ženo kovača Trstenjaka, ki je bila uzorna, usmiljena, pobožna in poštena gospodinja in pridna mati, kakoršne bi dandanes potrebovala vsaka slovenska hiša. Bolehala je z roko več mesecev, a potem ozdravela; 28. januarja t. l. je bila na Humu pri večernicah, domov grede

se prehladila in ni več vstala. Skrbni in blagi njen mož je skrbel za vsestransko pomoč, a bilo je zastonj. Pri pogrebu v nedeljo 4. februarija se je videlo, kako je bila priljubljena, ne samo pri svojih sorodnikih, temveč daleč okrog. Mnogo bridkih solz jo je spremljalo v njeno novo posteljo, v grob. Naj počiva v miru!

Od Sv. Urbana blizu Ptuja. Redkokedaj se bere iz te fare kak dopis. Če se oziramo tukaj na tem prijaznem griču po milih Slovenskih gorcih in po drugi daljavni širini, gotovo se nam srce v veselju topi. Pa vsako veselje se rado prej ali slej zgreni in tako se je tudi na tem griču zgodilo. Dne 4. februarija slišali smo nepričakovan glas s prižnice. Blagi, častiti gospod župnik Fr. Zmazek so nevtrudljivo delovali čez pol dvajset let v tej Sv. Urbanski fari za blagor dušni in telesni, za vse jim izročene ovčice. Vsako oko dobrega farana bilo je solzno in glasno je ihtelo ljudstvo, ko so po branju pastirskega lista izpregovorili te-le besede: »Zdaj pa še nekaj za slovo, dragi farani! Božja previdnost me kliče v drug vinograd Gospodov delovat. Izročam Vas tedaj zopet v Jezusove roke, iz katerih mi je bila ta fara in Vi izročeni. Priporočam Vas v varstvo farnega patrona, sv. Urbana. Molite za dobre dušne pastirje!« Oh kdo bi ne bil do srca ganjen, tako milega očeta zadnjič slišati? Koliko dobrega so storili v tej fari že v prvih letih, oskrbeli so nam blažilo za naše duše, namreč sv. misijon. Pozneje dali so preliti dva zvona. Trudili so se, da so povečali na obeh straneh našo cerkev. Dali so narediti nove stole in spovednico, koliko pa še drugih manjših stvari, katerih ne morem tukaj vseh naštet! Veliko pa so tudi pre naredili gospodarskih rečij. V čast in srečo štejte si vi, Sv. Benediski farani, ki dobite tako nevtrudljivega in dobrega očeta. Mi pa za njimi žalujemo ter v blagem spominu ohranimo. — Vam pa, častiti gospod župnik, želimo mnogo veselih in srečnih dni doživeti tam v novem vinogradu Gospodovem med svojimi izročeni ovčicami. Da bi se nekaj zopet vsi z Vami tamkaj pred Božjim prestolom sešli ter čast in hvalo peli tistemu, kateremu ste nas z zadnjimi besedami izročili! Hvaležen faran.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli naš cesar odpotuje te dni v francosko Riviero, kamor pride tudi svetla cesarica Elizabeta. — Danes se snide državni zbor, ki mora najprej rešiti državni proračun. Ne vemo še zdaj, ali bo razpravjal o občni volilni pravici, katero so večraj delavci na različnih shodih zahtevali. Sploh so delavci v zadnjem času večkrat razgrajali kričaje: »Dajte nam kruha, ker lakote umiramo!« Teji ljudem brez dela in jela lahko rečeta slovenski in nemški kmet: »Čemu pa vsi tiščite v velika mesta, nam pa toliko primanjkuje pridnih hlapcev in dekel?«

Česko. V deželnem zboru sta dr. Rieger in grof Bukoy ostro govorila zoper Mladočehe, ker so ti zagovarjali društvo »Omladina«. Pravda zoper to društvo je končana in se je večeraj razglasila obsodba. — V Pragi bodo imeli zanaprej samo češke ulične napise.

Štajarsko. Deželni zbor je sklenil svoje zborovanje. Za nas Slovence se ni nič posebnega zgodilo, le to nas lahko zanima, da je bila sprejeta predloga dr. Starkla, naj se uvede na graški veliki realni poduk slovenskega jezika, ne samo za dijake, marveč tudi za uradnike in učitelje, da se pozneje med Slovenci morejo nastaviti. Torej nemška gospoda v Gradcu vendar